

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/138/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112200996
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112200996.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa R., so sídlom J., G. X, IČO XX XXX XXX, zastúpeného P., so sídlom J., G. X, IČO XX XXX XXX proti odporcovi I. G., bytom P. XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu X., so sídlom G., L. X, IČO XX XXX XXX, zastúpeného I.. S. C., advokátom, so sídlom D., L. X, o zaplatenie 1.330,27 Eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa a vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín, č.k. 12C/42/2012-59 zo dňa 03. decembra 2012, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu v napadnutej časti - vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka m e n í tak, že navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 189,60 Eur, k rukám zástupcu vedľajšieho účastníka I.. S. C., a to do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Navrhovateľ je p o v i n n ý zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 40,66 Eur, k rukám zástupcu vedľajšieho účastníka I.. S. C., a to do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd konanie zastavil a rozhodol o vrátení súdneho poplatku navrhovateľovi. Zároveň odporcovi náhradu trov konania nepriznal a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 18,96 Eur. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa domáhal zaplatenia sumy 1.330,27 Eur s príslušenstvom. Pred prvým pojednávaním navrhovateľ zobral návrh späť v celom rozsahu po tom, ako mu bolo doručené písomné vyjadrenie vedľajšieho účastníka na strane odporcu, ktorý vzniesol námietku premlčania a žiadal konanie zastaviť. Na základe toho súd konanie zastavil podľa § 96 ods. 1 a 3 O.s.p. Podľa § 11 ods. 3,4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestu súd rozhodol o vrátení súdneho poplatku navrhovateľovi. Súd citoval § 146 ods. 2 O.s.p. a podľa § 150 ods. 1 O.s.p. nepriznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu plnú náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré spočívali v tom, že vedľajší účastník je profesijnou organizáciou na ochranu spotrebiteľa a mal by byť schopný zastupovať odporcu v súdnom konaní, ide o zastupovanie účastníkov (odporcov) v rovnakom type súdnych konaní s úzkou špecializáciou na spotrebiteľské zmluvy s takmer rovnakým vyjadrením vo viacerých veciach a ide o zastupovanie z vlastného podnetu vedľajšieho účastníka v mnohých, rovnakých veciach. Súd priznal, vzhľadom na uvedené, náhradu trov konania vo výške 10 %. Trovy konania pozostávali z trov právneho zastúpenia za 2 úkony (prevzatie veci 02.01.2012, vyjadrenie zo dňa 04.06.2012) po 71,37 Eur, t. j. 142,74 Eur, režijného paušálu 2 x 7,63 Eur, t. j. 15,26 Eur, spolu 158 Eur, 20 % DPH, t. j. 31,60 Eur, celkom spolu 189,60 Eur, z toho 10 % predstavuje sumu 18,96 Eur. Odporcovi nevznikli žiadne trovy, preto mu neboli priznané.

Proti tomuto uzneseniu vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol, aby krajský súd uznesenie okresného súdu zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 19,33 Eur. Uviedol, že cieľom vedľajšieho účastníka je kolektívna ochrana spotrebiteľov. Navrhovateľ zastával názor, že združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť z podstaty svojej existencie schopné samé poskytnúť právnu pomoc v spotrebiteľských sporoch. Podľa údajov registrácie Ministerstva vnútra SR má združenie členov, ktorí majú právnické vzdelanie, pričom združenie môže podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. využívať aj podporu ministerstva. V tomto smere poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co 26/2012 a 3Cob 259/2011, ktorý v obdobných prípadoch vedľajšiemu účastníkovi trovy konania nepriznal. Citoval z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z. a vyvodil, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa na tento účel zriadeným subjektom, ktorý bude spôsobilý poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc. Poukázal na to, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na ich stav a vôľu odporcu, pričom pred oznámením o vstupe do konania nemá žiadnu vedomosť o prejednávanej príhode. Združenie opakuje procesné podania nadbytočne, bez uvedenia nových skutočností týkajúcich sa predmetu sporu. K obdobnému záveru dospel i Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí, sp. zn. 6Co 141/2012 a Krajský súd v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co/ 91/2012. V zmysle uvedeného zastával názor, že trovy vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O.s.p. Súd by nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušil právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov konaní podľa čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy SR, čo vyvodil o.i. z nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 78/03 a rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/100/2012. Vo veci nie je podľa názoru navrhovateľa možné aplikovať ani § 137 O.s.p., pretože združenie odporcu v konaní nezastupuje. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka mal z týchto dôvodov za nadbytočné, účelové a nehospodárne.

Proti tomuto uzneseniu v časti vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj vedľajší účastník na strane odporcu. Navrhol, aby krajský súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že navrhovateľovi uloží povinnosť zaplatiť mu trovy konania vo výške 189,60 Eur. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 52,20 Eur. Rozhodnutie súdu o aplikácii § 150 ods. 1 O.s.p. a zníženie náhrady trov na 10 % považoval za znevažovanie jeho práce a práce právneho zástupcu, keďže jeho pričinením dosiahol odporca v konaní plný úspech. Uviedol, že združenie zložené prevažne z laikov nie je schopné bez profesionálneho právneho zastúpenia v súdnych sporoch čeliť prevahe navrhovateľa, ktorý je zastupovaný špecializovanou advokátskou kanceláriou. Upieraním práva na právne zastúpenie zo strany navrhovateľa videl vôľu navrhovateľa mať v súdnych konaniach rezignovaného a neinformovaného spotrebiteľa, nie rovnocenného súpera. Je potrebné, aby sa úzko špecializoval na danú agendu rovnako ako navrhovateľ a advokátska kancelária zastupujúca navrhovateľa. Poukázal na to, že nie on iniciuje obdobné súdne konania o premlčané pohľadávky, ale iba reaguje a chráni spotrebiteľov pred nekalou praktikou navrhovateľa, ktorou uplatňuje na súdoch premlčané pohľadávky proti spotrebiteľom, spoliehajúc sa na ich neinformovanosť a rezignovanosť. Do konaní skutočne vstupuje z vlastnej iniciatívy, a to legálne a legitímne v súlade s § 93 ods. 2 a 3 O.s.p. Uviedol, že poskytnutá podpora z ministerstva je len iluzórnou podporou. Privítal by prijatie vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá by súdu umožnila prihliadať na premlčanie pohľadávky ex offa v súdnych konaniach proti spotrebiteľom, alebo poučiť ich o možnosti premlčanie namietat'. Považoval za svoju povinnosť chrániť spotrebiteľa aj pred premlčanými nárokmi, na základe čoho vznášajú námietku premlčania v každom spore, v ktorom je žalovaný premlčaný nárok. Právne zastúpenie v danej veci považoval za účelné a hospodárne, keďže vykonal len nevyhnutné úkony potrebné na procesný úspech podporovaného spotrebiteľa.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že navrhovateľovi uloží povinnosť zaplatiť mu trovy konania vo výške 189,60 Eur. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 104,40 Eur za dva úkony právnej služby (odvolanie a vyjadrenie k odvolaniu). Nesúhlasil s argumentáciou navrhovateľa z niekoľkých dôvodov. Aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p. na danú vec považoval za nenáležitú, pre posúdenie možnosti aplikácie tohto ustanovenia je podstatné zisťovať okolnosti súvisiace so stavom pred začatím sporu, so správaním sa účastníkov v priebehu sporu a s okolnosťami uplatnenia nároku. Mal za to, že správanie navrhovateľa v spore a okolnosti, za ktorých navrhovateľ uplatnil premlčanú pohľadávku,

nedávajú predpoklad pre aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p. Vedľajší účastník dôvodil, že v množstve súdnych sporov už jeho vstup do konania pôsobil pre navrhovateľa odradzujúco v zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku, vzal svoj návrh na začatie konania späť. Na argument navrhovateľa, že podľa registrácie na Ministerstve vnútra SR má Združenie v radoch členov s právnickým vzdelaním, vedľajší účastník uviedol, že právo na právneho zástupcu nemožno Združeniu vzhľadom na predmet jeho činnosti upierať. Uviedol, že zákonná možnosť čerpať finančné prostriedky na podporu svojej činnosti síce existuje, ale realita praxe je úplne iná a podpora štátu je skôr v rovine iluzórnej, než skutočnej. Konštatoval, že súd pri rozhodovaní o trovách vedľajšieho účastníka postupoval v súlade s legislatívou Európskej únie, judikatúrou Súdneho dvora EÚ, v súlade s ustálenou súdnou praxou a právnou teóriou. Uviedol znenie čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38, 47 Charty základných práv EÚ. Poukázal na novelizované znenie ust. § 137 O.s.p., ktoré s účinnosťou od 01.01.2012 bolo doplnené zákonom č. 332/2011 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi, ktoré potvrdzuje odôvodnenosť priznania trov vedľajšieho účastníka. Dodal, že ak má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník hlavný, potom neexistuje rozumný dôvod nepriznať vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenia, ak nárok na náhradu trov vznikne účastníkovi, ktorého v konaní podporoval. Uviedol, že účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno odvodiť z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR a poukázal na nálezy Ústavného súdu SR II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, II. ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08, II. ÚS 122/09. Dal do pozornosti judikatúru krajských súdov, pričom z viacerých aj citoval.

K podanému odvolanie vedľajšieho účastníka sa písomne vyjadril navrhovateľ. Mal za to, že v predmetnom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Zastával názor, že združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť z podstaty svojej existencie schopné samé poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach a právne zastúpenie vedľajšieho účastníka považoval za neúčelné a nadbytočné. Bol toho názoru, že nemohlo dôjsť k naplneniu podstaty úkonu právnej služby príprava a prevzatie, vrátane prvej porady s klientom. Uviedol, že právny zástupca sa o predmete konania dozvedel až po vstupe do konania, teda až po tom, ako mu bol zaslaný návrh. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 17Co/91/2012. Súd by nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušil právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov konaní podľa čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy SR, čo vyvodil o.i. z nálezů Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 78/03 a rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/100/2012. Vo veci nie je podľa názoru navrhovateľa možné aplikovať ani § 137 O.s.p., pretože združenie odporcu v konaní nezastupuje. Zastával názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania a na túto skutočnosť by mal súd prihliadať a reflektovať ju použitím § 150 O.s.p. Na základe uvedeného navrhol, aby napadnutý výrok o trovách konania zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná.

Krajský súd v Trenčíne preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie okresného súdu v časti výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka je potrebné podľa § 220 O.s.p. zmeniť.

Predmetom preskúmania odvolacím súdom bol len výrok, ktorým bolo rozhodnuté o povinnosti navrhovateľa zaplatiť náhradu trov zastaveného konania vedľajšiemu účastníkovi. Uznesenie okresného súdu vo zvyšnej časti nebolo napadnuté účastníkmi, nadobudlo právoplatnosť, a preto krajský súd uznesenie okresného súdu v tejto časti nepreskúmal (§ 206 O.s.p.).

V občianskom súdnom konaní sa o náhrade trov konania rozhoduje podľa zásady zodpovednosti za výsledok alebo zodpovednosti za zavinenie alebo za náhodu. Pokiaľ výsledok konania nie je rozhodujúci pre náhradu trov konania, o náhrade trov konania sa rozhoduje podľa ust. § 146 O.s.p.

V zmysle ust. § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. nemá žiaden z účastníkov právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené. Ustanovenie odseku 2 tohto zákonného ustanovenia upravuje rozhodovanie o náhrade trov v prípade zastavenia konania v dôsledku späťvzatia návrhu. Podľa prvej vety tohto zákonného ustanovenia má povinnosť nahradiť trovy konania ten, kto zavinił, že

konanie muselo byť zastavené. Toto zavinenie je možné posudzovať len z procesného hľadiska, nakoľko nárok na náhradu trov konania je nárokom, ktorý má oporu v ustanoveniach procesného práva, a preto o otázke, či účastník konania zaviniť, že konanie muselo byť zastavené, je z pohľadu relevancie významný iba procesný výsledok. Za predpokladu, že k späťvzatiu návrhu, ktorý bol podaný dôvodne, došlo pre správanie sa odporcu, je povinný hradiť náklady konania odporca (§ 146 ods. 2 druhá veta O.s.p.).

Z obsahu spisu v danej veci vyplýva, že navrhovateľ zoberal návrh na začatie konania späť a späťvzatím návrhu zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť. Dôvodne potom okresný súd rozhodoval o povinnosti navrhovateľa nahradiť trovy konania podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. Odvolací súd k odvolaniu navrhovateľa, ktorý sa nestotožnil s jeho povinnosťou zaplatiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi, uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznal náhradu trov konania podľa citovaného zákonného ustanovenia ako rovnocennému účastníkovi konania, pretože sa jednalo o konanie, do ktorého vstúpil v záujme ochrany spotrebiteľa (odporcu), čím mu v prípade úspechu, resp. v tomto konaní v dôsledku jeho zastavenia pre späťvzatie návrhu navrhovateľom nemožno uprieť právo na náhradu trov konania, keďže bol zastúpený právnym zástupcom. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že vedľajší účastník do konania riadne vstúpil, právny zástupca zastúpenie riadne prevzal, vo veci podal vyjadrenie k žalobe (zo dňa 04.06.2012, č.l. 47), v ktorom kvalifikovane vzniesol námietku premlčania, a preto niet dôvodu na nepriznanie náhrady trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi.

Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa síce správne priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, avšak nesprávne na danú vec aplikoval § 150 ods. 1 O.s.p., čím priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania len vo výške 10 % predstavujúcich sumu 18,96 Eur.

Podľa § 150 ods. 1 O.s.p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Aplikácia ust. § 150 O.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, ak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania a tiež na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich kritérií je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči účastníkovi konania a aby neodporovalo dobrým mravom.

Zo slovného znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Významnými z hľadiska aplikácie § 150 O.s.p. sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj účastníkov v priebehu konania a pod.

Z obsahu spisu vyplýva, že vedľajší účastník na strane odporcu vstúpil do konania tak, ako mu to umožňuje ustanovenie § 93 O.s.p., pričom do konania môže tretia osoba vstúpiť aj z vlastnej iniciatívy s tým, že vedľajším účastníkom sa stáva v okamihu, v ktorom dôjde súdu jej oznámenie, že vstupuje na stranu niektorého z účastníkov do konania. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len vtedy, ak niektorý z účastníkov namietne neprípustnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania. Súd z vlastnej iniciatívy túto otázku neskúma.

Podľa názoru odvolacieho súdu aj vedľajší účastník tak, ako ktorákoľvek iná fyzická alebo právnická osoba, má právo zvoliť si advokáta, ktorý ho zastupuje v konaní, v dôsledku čoho aj odvolací súd vedľajším účastníkom uplatnené trovy právneho zastúpenia v danej veci považoval za účelne vynaložené. Toto jeho právo vyplýva aj z Ústavy Slovenskej republiky, článok 47, ods. 2.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že v konaní na strane vedľajšieho účastníka nevzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa podľa ust. § 150 ods. 1 O.s.p.

Náhrada trov prvostupňového konania vedľajšieho účastníka v zmysle uvedeného pozostáva z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby v celkovej výške 189,60 Eur podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a), b), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení z hodnoty pohľadávky 1.330,27 Eur, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia 71,37 Eur, písomné podanie na súd - vyjadrenie 71,37 Eur, režijný paušál 2 x 7,63 Eur a DPH vo výške 20 % 31,60 Eur, keďže právny zástupca vedľajšieho účastníka je platiteľom dane z pridanej hodnoty.

Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd napadnuté uznesenie okresného súdu v časti vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka zmenil podľa § 220 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 40,66 Eur. Predmetom odvolacieho konania bola suma 189,60 Eur, predstavujúca náhradu trov prvostupňového konania, a preto vedľajšiemu účastníkovi patrí náhrada trov odvolacieho konania, spočívajúca v odmene za právne zastúpenie podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 3 písm. b), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., vypočítaná z tejto hodnoty za 2 úkony právnej pomoci, a to za podanie odvolania 18,26 Eur, vyjadrenie k odvolaniu 18,26 Eur, znížené na polovicu základnej sadzby, t. j. 9,13 Eur, režijný paušál 2 x 7,81 Eur, 20 % DPH 6,78 Eur, spolu trovy odvolacieho konania vo výške 40,66 Eur.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.